

GR 7 SPANJE

ANDALUSTIE

DEELNEMERS

Ivan

Jan

Ludwig

Zondag 28 november 2010

- Van : Tarifa 0 m
- Naar : Puerto de Ojen 240 m
- Afstand : 28,5 km
- Stijgen : 624 m
- Dalen : 542 m
- Duur : 8 uur

We hebben een goedkoop ticket kunnen bemachtigen om van Zaventem naar Malaga te vliegen. Na de aankoop van het ticket zijn we gaan snuisteren op het internet welke wandelingen we ter plaatse zouden kunnen doen. En zo zijn we bij de GR 7 beland. De GR 7, begint helemaal in het zuidelijkste puntje van Spanje, in Tarifa. Van de luchthaven van Malaga rijden we met de bus in de gutsende regen naar Tarifa. We brengen er de nacht door in een vooraf gereserveerd hotelletje. Van zodra het licht is gaan we op stap. Dit wordt een tocht van afwisselend mooi weer en hevige regen met onweer. De dagen zijn kort, en als we kamperen liggen we van 6 uur 's avonds tot 8 uur 's morgens in onze tent.

Na onze intrek in de kamer verkennen we Tarifa en gaan er een paella eten in een klein restaurantje. Als we het restaurant verlaten willen we het begin van de GR 7 opzoeken. Blijkt dat de GR 7 juist begint op het pleintje waar het restaurant gevestigd is. Dit is zowat 10 minuten stappen van ons hotelletje.

Tarifa is gelegen in de provincie Cadiz die deel uitmaakt van de regio Andalusië. De eerste zeven kilometer dienen we langs het strand te stappen. In de verte (zowat 30 km) zien we het Atlasgebergte in Marokko liggen. We stappen zo dicht mogelijk bij de waterlijn want we hebben gelezen dat men er soms dolfijnen en walvissen kan spotten. Jammer genoeg hebben we geen van beiden kunnen zien. Er staat een stevige frisse wind maar de zon schijnt volop.

Op de achtergrond is, min of meer verscholen in de wolken, het Atlasgebergte te zien. Na een tijdje moeten we langs de hoofdbaan, want de Rio de la Jara die we moeten doorwaden is nu herschapen tot een kolkende rivier die kilometers strand heeft blank gezet.

Op onze eerste dag kunnen we op een camping gas kopen voor onze vuurtjes.

De vijgencactus is een veel voorkomende cactus in het zuiden van Spanje. De rode vijgen (vruchten) zijn eetbaar. Ivan heeft er eentje opgegeten. Daarna heeft Ivan wel dagenlang last gehad van cactussplinters in de vingers.....

Ezels, geiten, schapen, koeien en paarden lopen zomaar vrij rond. Er zijn geen afsluitingen.

De GR 7 maakt deel uit van de Europese wandelweg E4. De E4 is de langste langeafstandsroute die er is. Hij is ongeveer 10.000 km lang. Hij vertrekt in Tarifa (Spanje) en eindigt in het Griekse deel van Cyprus.

Overal duiken in het wild levende zwarte varkens op. Ze worden “pata negra” genoemd wat zoveel betekent als “zwarte poot”. Maar eigenlijk zijn het Iberische varkens. Ze komen vooral voor in steen- en kurkeikenbossen en voeden zich met grassen, kruiden en wortels. Het eten van olijven en eikels geeft hun vlees een speciale kruidige smaak. De varkens zijn helemaal niet schuw en men kan ze dan ook heel dicht benaderen. Op een bepaald ogenblik houdt Ludwig een stop voor het aantrekken van zijn short. Evenwel zit de short halverwege de rugzak en dienen er eerst enkele zaken uit de rugzak genomen te worden, waaronder wat eetwaren. Plots komen er een tiental biggetjes uit het niets te voorschijn om het eten te stelen. Ludwig wilt de biggetjes op een afstand houden maar dat lukt niet zo best. Pas als hij een biggetje een tik verkoopt zetten ze het op een lopen (zie bovenste foto). Het vlees van de pata negra is zeer gegeerd. We hebben beenhespen zien hangen in de winkel met een prijskaartje van maar liefst 450 euro!

Eens de zon er door komt is het best wel een aangename temperatuur van zowat 20°. Ook de wind is gaan liggen. We hebben contact met het thuisfront. Daar verwacht men een koudegolf en een tiental centimeter sneeuw....

Over het algemeen krijgen we mooie brede paden voorgeschoteld maar heel af en toe zijn de paden toch wat dicht gegroeid met doornachtige struiken.

Jan heeft eucalyptusbladeren geplukt om er af en toe aan te ruiken, zagezegd als remedie tegen zijn verkoudheid. Hij wordt er ook wat stoned van. (Gelukkig zijn er hier geen cocabladeren te vinden)! Uit de bladeren van de eucalyptusboom wordt aromatische olie gewonnen die wordt gebruikt bij het inhaleren als men een verkoudheid heeft om de luchtwegen vrij te maken. Vooral bij temperaturen van boven de 30° is deze olie erg brandbaar en vaak de oorzaak van hevige bosbranden.

Ik denk eerder
aan de Puerto de
la Venta...

Ludwig, wij naderen
den Bocca...

Prrrrr..

Windmolens leveren 12 procent van de elektriciteitsvoorziening in Spanje. Windmolens zijn dan ook een vertrouwd beeld op winderige plaatsen.

Als we in de buurt komen van kurkeiken zijn de “pata negras” niet ver uit de buurt.

Het volgende gedeelte wordt ook vertaald naar het Spaans. Al uren zijn we aan het stappen zonder ook maar één woning tegen te komen. We moeten sowieso wild kamperen. Ons water raakt op. Ludwig heeft nog één liter water en besluit om deze avond niet te koken maar om het water als drinkwater te gebruiken. Ivan zegt : “Deze avond zal er geen wijn of bier zijn.” Ludwig antwoordt er op : “Zeg nooit nooit”. Het is 16.00 uur en we zijn al aan het uitkijken naar een plaatsje voor de tent. Volgens onze info was er vroeger op de Puerto de Ojen een bar. Of de bar is ondertussen afgebroken of doet nu dienst als vakantiewoning. Ivan denkt/hoopt dat er ondertussen een nieuwe uitbater is voor de bar. We naderen de col en zien in de verte een huis. De vroegere bar? We hopen stiekem dat er iemand is en dat we er water kunnen krijgen. We komen dichterbij en zien rook uit de schouw komen. We versnellen onze tred en denken aan het water. Het water komt ons al in de mond. We komen dichterbij en zien een auto staan naast de woning op een grasberm. Naast de auto is er nog ruimte om onze tent op te zetten. Als we dit zien kijken we naar elkaar en zonder een woord te zeggen spreken onze blikken voor zich. “Meer hebben we niet nodig”. We komen aan het huisje en doen er onze rugzakken af om onze halflege drinkzakken/flessen te nemen. Terwijl we hiermee bezig zijn komt er een mooie, vriendelijke dame naar buiten en zegt ons vriendelijk “goede dag”. We vragen haar “aqua” water. Ze knikt vriendelijk ja en gaat naar binnen. Even later komt ze alvast met twee glazen water naar buiten. Als we onze lege drinkzakken en flessen tonen lacht ze en geeft ze te kennen dat ze nog meer water zal halen. Maar ze doet ons ook teken dat we rond moeten gaan langs de voortuin, dat we naar het terras moeten gaan, daar kunnen we zitten. We laten ons dit geen twee keer zeggen, nemen de rugzak en stappen naar het terras. De twee glazen water worden eerlijk onder ons drieën verdeeld en dan komt het vrouwtje met een grote karaf. Onze ogen beginnen te glinsteren

bij het zien van zoveel water. We vullen onze flessen en onze drinkzakken. Het vrouwtje, later op de avond vernemen we dat ze Maria heet, maakt ons duidelijk dat het buiten veel te koud is, dat we binnen moeten komen. Binnen brandt de haard en is het gezellig. We gaan naar binnen en komen terecht in een typische Andalusische woning. Maria biedt koffie aan.

We weigeren niet. Terwijl Maria koffie zet, roostert ze brood aan de haard op een vork. Op het geroosterd brood giet ze olie en wrijft over het brood met een lookbol. Ze heeft twee soorten olie en we moeten van beiden proeven. Maar ze heeft ook nog een stoofpotje staan met varkensvlees. Ook hiervan mogen we proeven. We laten ons het geroosterde brood, de oliën, de look en het varkensvlees smaken. Terwijl we dit nuttigen komt er nog een auto toe.

De bestuurder, een man komt binnen en zegt ons vriendelijk goeie dag. Is het de echtgenoot, de vriend, een kennis of een familielid van Maria. We weten het niet. We hebben ook zijn naam niet gevraagd maar gemakshalve zullen we hem Mr X noemen. Mr X is zeer vriendelijk en is zeer geïnteresseerd in het vervolg van onze reis. Hij maakt ons duidelijk dat het in de buurt van Ronda gevaarlijk en zwaar is. Dat we het daar kalm en voorzichtig aan moeten doen.

We vragen of we onze tent naast de woning mogen zetten. Geen probleem. Binnen mogen we niet slapen want Maria vertrekt nog deze avond naar de stad, ze moet morgen gaan werken. En omdat Ivan dacht om het deze avond zonder alcohol te stellen vraagt Ludwig of we iets kunnen kopen, bier of wijn. Beiden kan. We kopen één fles wijn, één fles van één liter bier en een klein flesje bier (voor Ivan). Maria verkoopt ons dit voor 6 euro. Het begint duister te worden en we zetten onze tent op. Terwijl we hiermee bezig zijn komen Mr X en Maria met houtblokken af voor een kampvuur. We laten onze gasbusjes zien, dat we kunnen koken op gas.

Maar het is niet voor te koken. Het is om de varkens en ander ongedierte weg te houden van onze tenten. Zover hadden we niet gedacht. Het kampvuur is dan ook meer dan welkom. De houtblokken worden gestapeld tussen de twee tenten in. Maria haalt met een schop smeulend houtskool uit de open haard en gooit dit op de houtblokken. Vervolgens giet ze er ook nog wat benzine over en we hebben meteen een kampvuur.

We beginnen te koken op onze gasvuurtjes. Maria ziet dit en maakt ons duidelijk dat we onze gas moeten sparen voor tijdens de tocht, dat we nu gebruik moeten maken van haar gasfornuis, wat we dan ook doen.

Mr X komt met een buidel af. Hij zegt dat het een typische Andalusische drank is. Maar het wordt niet gedronken uit een glas. Je moet het rechtstreeks in de mond spuiten en hij doet het eens voor. Nadien mogen wij het ook proberen. En omdat het ons niet van de eerste keer lukt laat Mr X de buidel ter onzer beschikking staan zodat we nog wat kunnen oefenen. Het is een lekker drankje, een soort sherry of likeurwijn.

Als ons avondeten op is serveert Maria nog een kaasschotel. Het zijn drie soorten geitenkazen uit de plaatselijke bergen. Nadien volgt er nog een bord met mosselen en een soort zeeslakken en later nog eens een bord met overheerlijke lekkere mosselen zoals niemand van ons er ooit al gegeten had. Maria toont ons ook waar de bron is zodat we morgenvroeg met gevulde flessen kunnen vertrekken. Om 19.00 uur gaan we slapen. Maar we hebben nog uren wakker gelegen om na te genieten van deze mooie avond. Maria en Mr X geen duizend maal dank maar duizend maal duizend maal dank voor deze mooie en gastvrije avond. De gastvrijheid die we deze avond hebben meegemaakt maakt eigenlijk al geheel onze trekking goed en het is nog maar de eerste dag. Als Ivan al een tiental minuten in zijn tent ligt hoort hij plots het geluid van een luid knorrend varken naast zijn tent. Ivan verschiet zich een bult en het duurt toch wel even eer hij het door heeft dat het Jan is die het varken aan het uithangen is.

Ya hemos estado caminando durante horas sin encontrar ninguna casa. De todas formas, tenemos que acampar en el campo. Ya no nos queda casi agua. A Ludwig le queda un litro de agua y decide no cocinar esta noche pero utilizar el agua para beber. Ivan dice que esta noche no habrá vino ni cerveza. Y Ludwig contesta que no diga nunca, que nunca se sabe. Son las 16h y ya estamos mirando un sitio para poner la tienda de campaña. Según información había antes en el Puerto de Ojen un bar. O han derrumbado el bar o en este momento lo utilizan como hostel. Según Ivan hay otro dueño en el bar ahora. Llegamos a la cumbre de la montaña y vemos a lo lejos una casa. Esperamos que haya alguien y que haya por lo menos agua para ofrecernos. Nos acercamos aún más y nos damos cuenta que sale humo de la chimenea. Cuando llegamos cerca de la vivienda vemos un coche aparcado al lado. Al lado del coche hay sitio para poner nuestra tienda de campaña. No necesitamos más. Una señora amable sale de la casa. Le pedimos agua. Cuando le mostamos nuestras botellas vacías, nos da señales que tenemos que entrar por el jardín delantero a la terraza. Allí nos podemos sentar. Nuestros ojos empiezan a relucir al ver la cantidad de agua. Rellenamos nuestras botellas de agua. La señora nos dice que hace demasiado frío fuera, que dentro tiene encendido la estufa. María nos ofrece café. Nos hace pan tostado en la chimenea con un tenedor. Refréga el pan con ajo. También tiene recién hecho un guiso con carne de cerdo. Mientras que nos comemos el pan y el guiso, entra un hombre. Es muy amable y tiene interés en nuestro viaje. Dice que es muy peligroso y duro en los alrededores de Ronda. Preguntamos si podemos poner la tienda de campaña al lado de la casa. Preguntamos si podemos comprar un poco de vino o cerveza. Empieza a oscurecer y levantamos la tienda de campaña. Nos traen madera para hacer una hoguera para que no se acerquen cerdos ni otros animales ni bichos. María nos pregunta si preferimos cocinar dentro de la casa. El señor se acerca con una bota y nos ofrece una bebida típica andaluza que se llama jerez. Después de la cena María nos ofrece un plato con diferentes tipos de quesos de cabra. Después sigue un plato con mejillones y un tipo de caracoles, todo delicioso. Después nos muestra la fuente donde podemos rellenar nuestras botellas mañana por la mañana antes de salir. Hemos estado despiertos durante horas para seguir disfrutando de esta noche maravillosa. Por eso queremos agradecer a María y al señor miles de veces para su hospitalidad tan grande.

Maandag 29 november 2010

- Van : Puerto de Ojen 240 m
- Naar : Los Barrios 70 m
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 430 m
- Duur : 5 uur

Om 01.00 uur begint het hevig te regen. Het regent werkelijk pijpenstelen. We waren zinnens om rond 08.00 uur te vertrekken maar we besluiten om nog wat langer in de tent te blijven. Rond 10.00 uur houdt het even op met regenen. We breken snel de tent af. Maar nog tijdens het inpakken van de rugzakken begint het terug hevig te regenen. Het zal in totaal 14 uur aan een stuk regenen. En het is geen motregen maar stortregen. Onze regenkleedij is hier niet tegen bestand. Ook onze regencover (beschermhoes over de rugzak) maakt water. Om het kwartier dienen we zowat een half liter uit de cover te kwakken. Door de hevige regenval kunnen we zelfs geen enkele foto maken. We nemen de zandweg naar Los Barrios. Dit is wel een omweg maar volgens de beschrijving is er een wirwar van paadjes en moeten we op de koop toe een rivier doorwaden. In deze omstandigheden levensgevaarlijk. Als we in Los Barrios toekomen boeken we meteen een hotelletje. We nemen elk een eenpersoonskamer zodat we meer plaats hebben om alles te drogen. We zijn doornat tot op ons vel. Ook al onze spullen in de rugzak zijn doorweekt. We wachten af wat het weer morgen brengen zal.

Dinsdag 30 november 2010

Het weer ziet er beter uit dan gisteren maar onze spullen zijn nog niet droog. Na een lange beraadslaging besluiten we om nog een dag in het hotel te blijven zodat we alles kunnen drogen. Daar de volgende etappe over veel asfalt gaat langs drukke wegen besluiten we om deze etappe over te slaan. Ook de tent wordt te drogen gehangen op de kamer. Tijdens een wandeling door het dorp horen we plots de claxon van een auto. Het blijkt Maria te zijn. Zij stopt haar wagen midden in het verkeer en komt ons nog even groeten. Los Barrios heeft niet veel te bieden en is niet echt mooi. Buiten enkele kanonnen, een stierenarena, een jardin botanique en een oorlogsmuseum met afschrikwekkende foto's is er niet veel te beleven.

Woensdag 1 december 2010

- Van : Almoraima 40 m
- Naar : Jimena de la Frontera 130 m
- Afstand : 30 km
- Stijgen : 636 m
- Dalen : 103 m
- Duur : 10 uur

Met bus en taxi laten we ons tot Almoraima brengen. Vandaar zetten we onze tocht verder over de GR 7. Het weer valt al bij al nogal mee. Af en toe een buitje maar ook af en toe zon. We hebben al onze spullen droog gekregen.

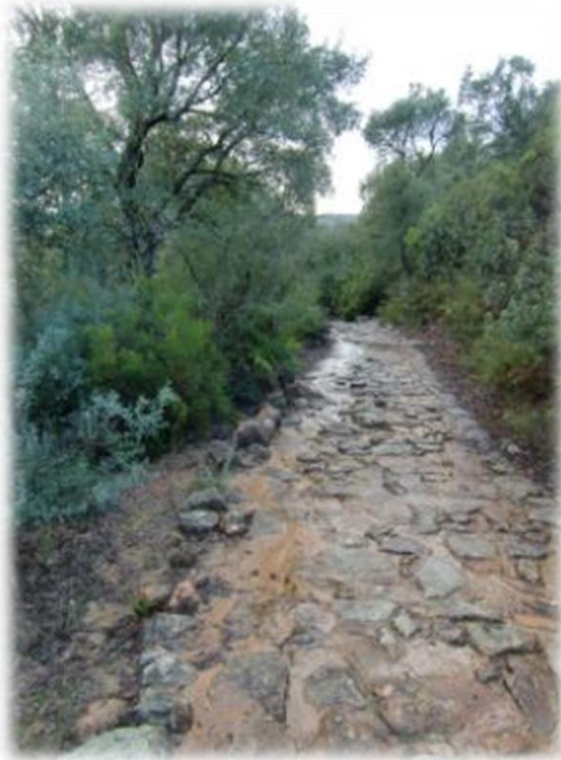
Meerdere keren zien we in de toppen van de bomen gieren zitten met gespreide vleugels. Op deze manier laten ze hun vleugels drogen in de zon.

Dit zijn duidelijk de uitwerpselen van een pata negra. Ruikt heel anders dan dat van een vos.

Langs een mooie oude Romeinse weg stijgen we naar Castillo de Castellar. Jan zijn verkoudheid is al wat beter en ruikt niet langer meer aan eucalyptusbladeren. Nu probeert hij andere geuren op te snuiven. Als het even niet regent moeten we onze jassen uittrekken, anders is het te warm. We lopen nu door het nationaal park Los Alcornocales.

Langs ons pad treffen we allerlei mooie bloemen en diverse soorten cactussen aan. Het valt ons ook op dat sommige bomen herfstkleuren hebben en andere niet. Castillo de Castellar is zo goed als verlaten. Het is wel mooi vertoeven in de smalle steegjes met de witte huizen. We eten er rustig ons middagmaal en als dessert plukken en eten we een verse sinaasappel.

Het belooft vandaag een lange stapdag te worden. Daar er terug veel regen verwacht wordt hebben we in het toeristenbureau van Los Barrios reeds een hotelletje laten boeken op ons eindpunt zodat we de tent niet hoeven te zetten. We moeten ons wel haasten om voor de duisternis het eindpunt te halen. Maar ons wandelpad loopt de laatste 10 km in de onmiddellijke omgeving van een drukke weg en in geval we in tijdsnood komen kunnen we nog altijd autostop doen.

Binnen de kasteelmuren bevinden zich een zeventigtal huizen. Dit is uniek. De huizen hangen letterlijk vast aan de kasteelmuren. In de 12de eeuw was het oorspronkelijk een Arabische vesting. In de 15de eeuw was het de hoofdzetel van de Graven van Castellar. Castillo de Castellar is sinds 1949 erkend als nationaal cultureel monument. Het kasteel is vrij toegankelijk voor iedereen en biedt een mooi uitzicht op de omliggende meren en valleien.

Doe maar Ivan, er komt niemand af!

Met de wagen kan men het dorp niet in. De auto's dienen buiten de kasteelmuren te blijven. Ivan zorgt voor ons dessert. Het is gestopt met regenen en het gaat terug naar de 20°. We nemen contact met het thuisfront. Er ligt daar momenteel zowat 10 cm sneeuw en volgende nacht gaat het vriezen tot min 10°. Ook overdag zou de vrieskou aanhouden.

De rust overheerst. We kunnen ons wel voorstellen dat het er in de zomer helemaal anders aan toe gaat. Sommige gevels en huizen zijn nog mooi versierd met allerlei bloemen en planten. In 1971 vertrokken de laatste bewoners uit het kasteel en zijn ze zich gaan vestigen op het platteland. Nadien heeft men in het kasteel een hotel/restaurant gebouwd. Het kasteel wordt ook vaak gebruikt door vogelspotters.

Een van de meren die rond het kasteel liggen. We blijven er niet te lang hangen. Onze tijd dringt als we voor donker in het hotel willen geraken. Hopelijk lopen we niet te veel verloren. Echte kaarten bestaan er immers niet van dit deel van de GR. Er bestaan wel stafkaarten en andere wandelkaarten maar de GR 7 zelf staat nergens aangeduid. We kunnen ons enkel behelpen met een Engelse beschrijving zonder kaarten.

Aan een splitsing twijfelen we even welke weg we dienen te nemen. We nemen de linkse splitsing. Aan het eerste huis op deze weg vragen we de weg aan een bewoner. Hij doet teken dat we goed zitten. Anderhalve kilometer verder loopt deze weg echter dood aan een ommuurde villa. We moeten het gehele stuk terug lopen. Nu komen we sowieso in tijdsnood.

Dit gedeelte wordt ook in het Engels vertaald. We krijgen af en toe regen op ons dak. We moeten nog een spoorweg over en dan komen we op het pad dat in de nabijheid loopt van een grote weg. Maar tussen het pad en de weg loopt een beek. In de zomer zal deze beek wel doorwaadbaar zijn. Maar nu na die hevige en langdurige regenval valt het af te wachten. Eens we de spoorweg over zijn, steken we een modderige akker over. Alle aarde blijft aan de schoenen kleven. De schoenen wegen plots vijf kilo meer. Eens we de akker over zijn en aan de beek komen merken we dat we de beek inderdaad niet over kunnen. We volgen een tijdje de beek in de hoop ergens een brugje of zo tegen te komen. Maar niets van dat alles. Op de koop toe valt de avond. Een plaatsje voor de tent op te zetten vinden we niet meer.

We kunnen niets anders doen dan door te gaan. Het pad dat we volgen is meer een beek dan een pad. In de duisternis valt het niet mee om hierop te lopen. We klimmen over de afsluiting van de spoorlijn en volgen een tijdje de sporen. Aan de eerstvolgende overweg verlaten we de sporen. We moeten naar rechts maar links zien we in de verte een huis staan. We zien er licht branden en we horen een hond blaffen. We gaan naar dit huis toe om er hulp te vragen. Dit huis heeft echter een lange oprit en de oprit is afgesloten met een poort. Er is geen bel. Later vernemen we dat de bewoners afwezig waren. We keren op onze stappen terug en komen aan een kruising. Links is het dorp waar we heen moeten. Maar dat is nog 5,5 km stappen en het is al donker. Rechts is er ook een dorp dat is maar 1,2 km stappen maar dat ligt buiten onze weg. We opteren voor de kortste weg maar na ongeveer een halve kilometer is de weg overspoeld met water. Er is geen doorkomen aan. Terug rechtsomkeer gemaakt. Het zit ons vandaag niet mee. Momenteel is er al totale duisternis en we moeten gebruik maken van onze lamp. We komen terug aan een huis, ditmaal wel met een deurbel. We bellen er aan. Een klein venstertje van de deur gaat open.

From time to time it 's raining. After crossing the railway, we reach a path not so far from a bigger road. There is a river between the path and the road. Today, after heavy and sustained rainfall, it's not sure you can paddle across like in summer time. We cross a swampy field. In this sticky soil our boots are weighting 5kg extra. Once across the field we see that the river is insurmountable. For a while we go along the river hoping to get a bridge. In vain. Worse, as the night falls it's impossible to find a platform to setup the tent. There is no alternative but going on. In the darkness it's not easy to follow the path. We climb over the railway fence and follow the rails for a while. At the first level crossing we see light and hear dog barking at some houses on our left. We try to get help over there, but the long entrance way is closed. We return to the railway. On our left at 5,5km we have our destination. On our right there is another village at 1,2km. We try the shortest way, but some farther the way is inundated.

It's not our lucky day : we should return. As there is total darkness between the trees we use our headlight. After a while we pass another house. We ring the bell and behind a door window an English speaking man appears (later we find out that he's Irish and named Maurice). We ask him if he would ring for a cab. He tells us that the road is inundated and that in these circumstances no driver would risk to loose his vehicle. On foot it's still 2 hours to Jimena and then we should return to het hamlet of Los Angeles where we booked an hotel. It' s 20h now.

We hebben geluk. De man (later vernemen we dat hij Maurice heet) is een Ier en spreekt dus Engels. We vragen hem of hij een taxi kan bellen om ons naar ons hotel te brengen. Niet mogelijk zegt hij. De weg staat onder water. Als er een auto wil door rijden begint deze te drijven en is hij reddeloos verloren. Te voet kan men er wel geraken maar dan moet men de weg kennen en dat is nog twee uur stappen. En het is nu al 20.00 uur. We vragen aan Maurice of we niet in zijn tuin of in zijn garage mogen slapen. Maurice twijfelt geen ogenblik en ziet het penibele van onze situatie in. Hij zegt ons dat we naar de poort moeten gaan. Via de poort worden we door Maurice naar het overdekt terras gebracht waar we ons matje mogen leggen om er te slapen. Om ons wat op te kikkeren brengt Maurice ons een glas warme whisky met kruidnagel er in. Het is echte Schotse voegt Maurice er nog aan toe. Hij komt ons ook wat brood en druiven brengen op het terras en we mogen ons potje binnen koken in zijn keuken. We raken aan de praat. Maurice is een zeer interessante figuur. Hij is steeds bij de marine geweest en heeft gans zijn loopbaan gevaren. Hij moest, tijdens de koude oorlog, vooral het doen en laten gade slaan van de Russen. In 1991 is hij met pensioen gegaan en is hij verhuisd naar Spanje. Maurice is nu 69 jaar. Als we gedaan hebben met eten moeten we binnen komen. Maurice gaat een goede fles wijn kraken en we mogen mee genieten. Maurice laat ons foto's zien van de overstroomde weg waar we terug gekeerd zijn. De foto's zijn van februari dit jaar en toen was de weg er ook overstroomd. Op de foto's zien we nog juist het dak van een 4 x 4 wagen die het toch had geprobeerd om er door te rijden. Evenwel begon de wagen te drijven en kwam vast te zitten. De inzittenden hebben zich nog kunnen redden. Pas als het water weg getrokken was heeft men de wagen kunnen slepen. Enkel de banden waren nog goed, de rest was schroot.

Maurice let us see pictures taken in februari 2010 on the same inundated way we used.

You only see the roof of a car in the swirling water. When the driver tried to cross the river his 4x4 got stucked and began to float away. The passengers could save themselves, but the car was scrap. Only the tires could be recuperated.

Maurice schrijft voor ons de weg uit zodat we de waterproblemen kunnen vermijden. Hij belt ook het hotel af en stelt voor dat we niet op het terras gaan slapen maar binnen in de woning.

Maurice kent de GR 7. Maar kaarten bestaan er niet van zegt hij. Maurice heeft wel stafkaarten van de buurt en maakt kopieën van de gedeelten die wij morgen nodig hebben. Op de stafkaarten tekent Maurice zelf de GR 7 want niet alle baantjes staan op de stafkaarten.

Maurice heeft drie paarden staan en met veel trots laat hij zijn paarden zien. Vroeger bereed hij de paarden nog maar de laatste jaren rijdt hij niet meer te paard. Het zijn mooie dieren.

Ludwig en Jan nestelen zich in de woonkamer. Ivan nestelt zich in het bureel op twee

schapevelletjes. Voor het slapen gaan moeten we nog proeven van een speciaal drankje dat naar Elixir d'Anvers smaakt. Wat het juist was weet ik niet meer maar het was wel lekker en je slaapt er goed van.

We ask if we can sleep in the garden or in the garage. Maurice understands our awkward situation and brings us to his covered terrace where we can spread out our sleeping-mat. Maurice brings us an energizing hot real Scottish whisky with cloves. He brings us also some bread and grapes, and he let us cook our meal in his kitchen. Steady we enter into dialogue. Maurice is an interesting figure. He had a career at the Royal Marine. During the cold war with Russia he sailed an observation ship. In 1991 he retired and emigrated to Spain. After our meal, Maurice invites us around his fireplace and opens a good bottle of wine. He cancels our hotel and says that we can sleep indoor. He also make copies from parts of a topographical map for our next day. Maurice shows us also his 3 beautiful horses. Before going to sleep a sweet liqueur is offered. We forgot the name, but it was tasty and sleep inducing. Ludwig and Jan nestle in the living room and Ivan in the bureau on two sheepskins

Donderdag 2 december 2010

- Van : Jimena de la Frontera 130 m
- Naar : Puerto Del Quejigal 851 m
- Afstand : 20,5 km
- Stijgen : 1.097 m
- Dalen : 478 m
- Duur : 8 uur

We hebben goed geslapen bij het knetterend haardvuur van Maurice. Voor we vertrekken nemen we nog vlug een foto van de mooie tuin van Maurice.

Maurice en zijn onafscheidelijke hond (ik denk dat zij Lady noemt) doen ons uitgeleide. We hebben onze e-mailadressen uitgewisseld en beloven contact te zullen houden. Geen duizend maal maar duizend maal duizend maal dank aan Maurice voor alles wat hij voor ons heeft gedaan. We zullen nog regelmatig terug denken aan deze mooie avond. Dit is ook wat het "trekken" zo mooi maakt. Je kiest voor het primitieve, het sobere en het lijden. En als je dan, wanneer de nood het hoogst is, geholpen wordt zoals nu bij Maurice, dan blijft dit voor eeuwig in het geheugen gegrift.

Maurice and his inseparable dog (I think her name is Lady) shows us out. We exchanged our email addresses and say to keep in touch. Thousand times thousand thanks to Maurice for what he did.

Trekking can be worthwhile. You choose a primitive, sober way of travelling. And then when you are helped by a man like Maurice, when need is highest, this exceptional evening remains for ever in our memory.

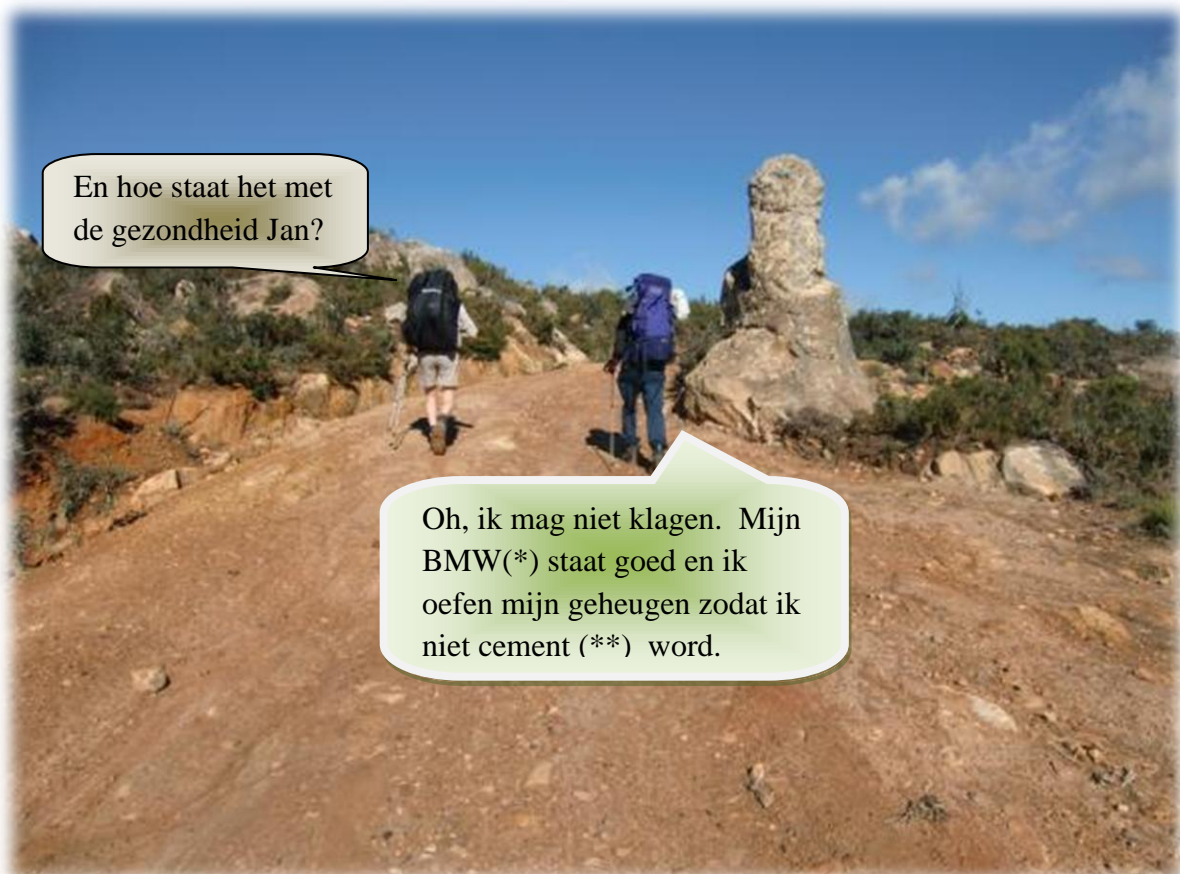

De lucht klaart op. Het belooft weer een mooie dag te worden. Hier en daar is de weg letterlijk overspoeld met modder. We volgen nauwgezet de wegbeschrijving die Maurice ons mee gegeven heeft. Dankzij deze beschrijving hebben we geen last meer gehad van overstroomde gebieden. In het dorp doen we nog wat aankopen in de plaatselijke supermarkt want deze avond wordt het terug wild kamperen.

Regelmatig lopen we over oude Romeinse wegen. De Romeinen legden duizenden kilometers wegen aan naar alle delen en kolonies van het Romeinse Rijk om met hun legers snel ter plaatse te zijn in geval van een opstand. Ook handelaars maakten gretig gebruik van deze wegen. Vandaar ook het gezegde “alle wegen leiden naar Rome”. Het waren de eerste echt goede wegen. De wegen werden massaal aangelegd door Romeinse soldaten.

En hoe staat het met de gezondheid Jan?

Oh, ik mag niet klagen. Mijn BMW(*) staat goed en ik oefen mijn geheugen zodat ik niet cement(**) word.

(*) bedoelt zijn BMI

(**) bedoelt “dement” (is er slechter aan toe dan hijzelf denkt)

Vandaag wachten we niet tot de duisternis valt om onze tent te plaatsen. Rond 16.30 uur vinden we een mooi en vlak plekje. We genieten terug van een mooie zonsondergang die je bij ons zelden ziet.

Vrijdag 3 december 2010

- Van : Puerto Del Quejigal 851m
- Naar : Benaocaz 581 m
- Afstand : 25,3 km
- Stijgen : 783 m
- Dalen : 839 m
- Duur : 10 uur

Als we opstaan hangt er een dichte mist. Er is ook een koude wind. We laten de korte broek dan nog maar even in de rugzak zitten. Rond 10.00 uur echter breekt de zon er door en kunnen we toch terug de korte broek aantrekken.

Regelmatig stappen we door kurkeikenbossen. De kurkeik is een steeds groenblijvende boom die tot 20 meter hoog kan worden. De vrucht van de boom, de eikel wordt 1,5 tot 3 cm lang. De kurk wordt om de 8 à 10 jaar van de stam gepeld. Deze kurk wordt gebruik voor isolatie, voor schoenzolen, voor vloer- en wandbekleding, voor reddingsboeien en natuurlijk voor de afsluiting van flessen. Het pellen van de schors moet zorgvuldig gebeuren, anders loopt men het risico dat de onderliggende weefsels beschadigd worden en de boom sterft. Het brandhout van de kurkeik wordt ook steeds ontdaan van de kurk.

De kerk van Ubrique
bevat de as van een
Egyptische koningin.

Amai, heeft die dan
zoveel gerookt?